

הסכרית

להפגיש את הפרוס

"הסדרה
'ליגה של נשים יוצאות מן הכלל',
היא, טוב, יוצאת מן הכלל."
נ'וליה קוין מחברת סדרת הברייד'רטון

איווי דאנמור

איווי דאנמור

להפיל את הדוכס

מאנגלית: יפעה הדר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

איווי דאנמור
להפיל את הדוכס

Evie Dunmore
BRINGING DOWN THE DUKE

BRINGING DOWN THE DUKE by Evie Dunmore

Copyright © 2019 by Evie Dunmore

Hebrew language copyright © 2023 Ahavot 2018

עורכות ראשיות: ורד רווח-שמואל וגלי אבני

עורכת: שרון שלו

הגהות: יפעת קלוגר

קריאה אחרונה: אילת שני

עימוד: שרית רוזנברג

עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2023 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2023

סידור, עימוד, הפקה וקודם־דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ

רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.

6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2023

מסת"ב 978-965-7029-589 ISBN

www.kinbooks.co.il

www.ahavot.com

לאופה

שלימד אותי שאוכל לגבור על כל דבר,
אבל שאני לא חייבת לסבול כל דבר.

פרק 1

קנט, אוגוסט 1879

"בשום פנים ואופן לא. איזה רעיון אווילי, אנאבל."
בעיניו של גילברט הייתה ההבעה הזאת של ארנב שיודע שכלבי
הציד עלו עליו.

אנאבל השפילה את ריסיה. היא ידעה שכך היא תיראה חסודה,
והבעה זו בדרך כלל הרגיעה את בן דודה כשהיה נסער כל כך. מבין
כל הטיפוסים שלמדה להסתדר איתם, הטיפוס "הנבער אך המלא
בעצמו" לא היה בדיוק המאתגר ביותר. עם זאת, דווקא כאשר גורלה
שלה היה בידיו של גבר מעין זה, הדבר הוסיף חטא על פשע. גילברט
ייקח את ההזדמנות החד-פעמית הזו ממנה כאן, בחדר העבודה הצפוף
והקטן שלו, ויחזור ישר להתפעל מהפרפרים שזה עתה נעץ בתוך
תיבת התצוגה העומדת על המכתבה שהפרידה ביניהם.
"ומה הרעיון הבא שלך," הוא אמר, "להצטרף לקרקס? לנסות
להיבחר לפרלמנט?"

"אני מבינה שזה קצת יוצא דופן," היא אמרה, "אבל –"
"את לא תלמדי באוקספורד," הוא נהם וחבט בידו במכתבה.
מכתבתו העתיקה של אביה. אביה הורישה לגילברט, לא לה.
הרהיט הנאה לא הועיל לבן דודה: פריט מיושן בעל ארבע רגלי

אריה מגולפות. הוא היה מאדיר את סמכותו של כל גבר היושב על כיסאו מאחוריו, אבל גילברט נותר מנופח כתרנגולת מבוהלת. טוב. אפשר להבין שהוא הרגיש לכוד. היא הפתיעה אותו. אחרי חמש שנים ארוכות כמשרתת של גילברט לכל עניין ודבר, היא לא ציפתה שתרגיש השתקקות עזה אי פעם בחייה. היא הרכינה את ראשה, נעצה את רגליה בקרקע והשלימה עם העובדה שגבולות העיירה צ'ורליווד יהיו הגבולות של חלומותיה. ואז הלמה בחזה הידיעה, שאוניברסיטת אוקספורד פתחה קולג' לנשים, בעוצמה של חץ הנורה מקשת. היא רצתה להתעלם מכך, אולם אחרי פחות משבוע השליטה העצמית שלה, שעמלה עליה בכל כוחה, קרסה.

אבל הרי לא ייתכן שמדובר כאן רק בכך שהיא רוצה יותר מדי. מי יודע עוד כמה זמן יעמוד משק הבית הרעוע של גילברט בינה לבין דלות מוחלטת? בינה לבין מצב שבו היא תהיה טרף קל לבעל בית שטוף זימה? במהלך היום היא עשתה את עבודות הבית השגורות בצורה מכאנית. בלילות, חלחלה לתוכה המודעות שהיא ניצבת כל הזמן על סף תהום, ושם עמוק בתחתית, מחכה לה הזקנה בבית המחסה. בסיטויה, היא ראתה את עצמה נופלת ואין מה שיעצור את נפילתה.

אצבעותיה גיששו אחר המעטפה הדקיקה שבכיס סינרה. מכתב הקבלה לאוקספורד. השכלה ראויה עשויה לקטוע את נפילתה.
"השיחה הזו הסתיימה," אמר גילברט.

ידיה נקפצו לאגרופים. רגועה. הישארי רגועה. "לא התכוונתי לריב איתך," היא אמרה בשקט. "חשבתי שתשמח." זה היה שקר בוטה. מצחו של גילברט נחרש קמטים. "אשמח, אני?" משהו דמוי דאגה הופיע בארשת פניו. "את מרגישה טוב?"
"בהתחשב ביתרונות שיוכלו להיות לכך למשפחה שלך, חשבתי שתקדם בברכה את ההזדמנות."
"יתרונות —"

"אני מבקשת את סליחתך, בן דוד. לא הייתי צריכה לבזוז את זמנך היקר."

"רק רגע, אל תנהגי בפזיזות," אמר גילברט ונופף בידו. "שבי, שבי." היא התבוננה בו במבט בהיר. "אני יודעת שאתה מצפה לגדולות מהבנים," אמרה, "ואומנת עם תעודות מאוקספורד עשויה לעזור בזה." "אומנם אני מצפה לגדולות מהבנים, לגדולות ונצורות," צקצק גילברט, "אבל שליטתך ביוונית ולטינית כבר עולה על הנחוץ, ודאי יותר מן הראוי. וידוע לכולם שהשכלה רבה מדי משבשת את מוחה של אישה, ומה היתרון בזה לנו, אה?"

"אוכל להציג את מועמדותי למשרת אומנת או בת-לוויה באחוזה." זה היה הניסיון האחרון – אם אזכורו של הברון אשבי, אדון האחוזה שעמדה בראש הגבעה והבעלים של העיירה שלהם, לא יזוז את גילברט מעמדו, שום דבר כבר לא יעשה זאת. גילברט סגד לקרקע שהאציל דרך עליה.

ואכן, הוא התאבן. היא כמעט הייתה יכולה לשמוע את גלגלי מוחו נעים, פועלים כמו אבן המשחזת הישנה ביותר במטבח, ישנה מפני שלגילברט מעולם לא היו מספיק מטבעות כדי לתחזק את הקוטג'. תוצאה הגיונית, מאחר שמשכורתו הדלה תמורת צלצול בפעמוני הכנסייה לא השתנתה, בזמן שמשפחתו צמחה בהתמדה.

"טוב," אמר גילברט, "זה יוכל להעניק לנו הכנסה נאה. האדון משלם בעין יפה."

"אכן. אבל אני מבינה. אפילו הון לא יצדיק התנהגות בלתי הולמת."

"אמת, אמת, אבל זה לא יהיה לגמרי בלתי הולם, נכון, בהתחשב בכך שזה ישרת תכלית נעלה יותר."

"אה," היא קראה, "אני לא אוכל ללכת, מאחר שהצגת בפניי את כל מגרעותיה של התוכנית שלי – מה יקרה אם תשתבש עליי דעתי..."

"באמת, אל תגזימי," אמר גילברט. "הראש שלך כבר רגיל לספרים. עם זאת, לא נוכל להסתדר בלי העזרה שלך למשך שבוע אפילו. אני אצטרך לשכור עובדת במקומך." הוא שלח לעברה מבט ערמומי באופן מדאיג. "התקציב לא יאפשר לי דבר כזה, כפי שאת יודעת."

כמה נורא שהוא גילה את נפלאות התכנון הפיננסי עכשיו. הוא ללא ספק רצה שהיא תפצה אותו על כל הוצאה שהעזיבה שלה תמיט עליו, מפני שהיא עלתה לו משהו כמו... כלום. לרוע המזל, המלגה הקטנה שקיבלה תספיק לה בדוחק רב למחיה ולביגוד. היא רכנה לפנים בכיסאה. "כמה תצטרך לשלם למשרתת, בן דוד?"

עיניו של גילברט התרחבו בהפתעה, אבל הוא התעשת במהירות רבה למדי.

הוא שילב את זרועותיו. "שני פאונד."

היא הרימה גבה. "שני פאונד?"

ארשת עקשנית הופיעה בפניו. "כן. בת' שוב, אה, מִצְפָּה. אני אשכור עזרה נוספת."

הוא לא, אבל היא הצליחה להוציא מקולה את הנימה הנשכנית. "אז אני אשלח לך שני פאונד בכל חודש."

גילברט הקדיר פנים. "ברצינות, איך תעשי את זה?"

"בקלות רבה למדי." אין לי שמץ של מושג. "יימצאו ודאי הרבה מאוד תלמידים שיזדקקו לשיעורים פרטיים."

"אני מבין."

הוא לא השתכנע, וגם היא לא, מפני שגם המשרתות באחווה לא השתכרו שני פאונד בחודש, ואם היא תצליח לגרד שני שילינג זה יהיה בגדר נס.

היא קמה והושיטה את ידה מעבר לשולחן. "אני מבטיחה לך."

גילברט התבונן בידה כאילו הייתה יצור שלא מהעולם הזה. "תגידי לי," אמר אז, "איך אוכל להיות בטוח שהאוירה והחן של אוקספורד

לא ישפיעו עלייך ושתחזרי הנה בסופו של דבר?"

מוחה התרוקן. מוזר. כל תכלית שידולו של גילברט, וקבלת הרשות ממנו נועדו לשמור על מקומה במשק ביתו – אישה זקוקה למקום, היא המקום אשר יהא. אבל משהו נסער בתוכה למחשבה שעליה להבטיח שתחזור.

"לאן אלך אם לא לכאן?" שאלה.

גילברט כיווץ את שפתיו. הוא טפח על כרסו בהיסח הדעת. הוא השתהה בטרם חזר לדבר. "אם תפגרי בתשלומים," אמר לבסוף, "איאלץ לדרוש ממך לחזור."

מוחה הפך במילים באיטיות. דרישה לחזור פירושה שקודם יצטרך לשחררה. הוא משחרר אותה. "מובן," הצליחה לומר.

לחיצת אצבעותיו הרכות הורגשה בדוחק כנגד כף ידה המיובלת. היא ייצבה את עצמה מול השולחן, הדבר היציב היחיד בחדר שהתערפל לפתע.

"תזדקקי למלווה, כמובן," שמעה אותו אומר. היא לא הצליחה לכבוש קול צחוק, צליל גרוני שכמעט הבהיל אותה. "אבל אני בת עשרים וחמש." "הממפ," אמר גילברט. "אני מניח שעם כזו השכלה, את לא תהיי ראויה לנישואים בכל מקרה."

"אז איזה מזל שאין לי שום רצון להינשא." "כן, כן," אמר גילברט. היא ידעה שהוא אינו רואה בעין יפה רווקות מרצון, שזה מנוגד לדרך הטבע. אבל כל דאגה שהביע בנוגע לתומתה נועדה לפרוטוקול בלבד, והוא ודאי חשד בכך. או כמו כל תושבי צ'ורליווד, הוא ודאי חשד במשהו.

וכמו על פי אות מוסכם, הוא הזעיף פנים. "יש עוד דבר אחד שאנחנו צריכים להבהיר, אנאבל, בהחלט להבהיר."

המילים כבר ריחפו ביניהם, כמו עופות דורסים הנכוננים לתקוף. שינברו בתוכה; בשלב זה, רגשותיה היו קהים כמו היבלות שעל כפות ידיה.

"אוניברסיטת אוקספורד, כפי שאנחנו יודעים, היא מקום של התהוללות," פתח גילברט, "קן צרעות, שקועה בשכרות ומעשי זימה. אם תתפתי למשהו שאינו הולם, אם יהיה צל של ספק אשר להתנהגות המוסרית שלך, את תאברי את מקומך בבית הזה, עד כמה שהדבר יכאיב לי. גבר במעמדי, משרתה של הכנסייה האנגליקנית, חייב להתרחק מכל שערורייה."

הוא התייחס, ללא צל של ספק, לשערוריות מהסוג שמעורבים בהן גברים. לא הייתה לו סיבה לחשוש בעניין זה. עם זאת, היה צריך להביא בחשבון את עניין המלגה שלה. נראה שגילברט הניח שהיא ניתנה לה על ידי האוניברסיטה, אבל לאמיתו של דבר, מי שעמדה מאחורי מעשה הנדיבות הייתה האגודה הלאומית לזכות הצבעה לנשים, הסופרג'יסטיות, שבתמורה דרשה ממנה לתמוך במאבקן למען מתן זכות הצבעה לנשים. להגנתה, היא שמעה על האגודה דרך לידי לوسی תדבורי והמודעות שלה למלגות לנשים, לא מפני שגילתה עניין באקטיביזם הפוליטי שלה, אבל ניתן יהיה לומר בבטחה שבסולם דירוג המוסר של גילברט, זכות הצבעה לנשים נמצאת אי-שם בשפל המדרגה לא הרחק משערוריות של תשוקה.

"למרבה המזל, רווקה זקנה מהכפר תהיה מוגנת למדי משערורייה כלשהי," היא אמרה במאור פנים, "אפילו באוקספורד."

כיוון העיניים של גילברט חזר והופיע. היא נדרכה כשהוא בחן אותה. האם הגזימה? אומנם סומק הנעורים נעלם מפניה, והעבודה בשדה בקטיף תפוחי אדמה ברוח, בשמש וכגשם כבר חרצה כמה קמטים כמעט בלתי נראים סביב עיניה. אבל המראה בבוקר עדיין הראתה לה פנים בראשית שנות העשרים, את אותן עצמות לחיים גבוהות, את האף המעודן, ובזכות מורשתה הצרפתית, את השפתיים שתמיד נדמו שהן על סף שרבוך מפונק. שפתיים שגרמו לגברים להשתגע אחריה, או כך נאמר לה.

היא עיקלה את שפתיה בציניות. כל אימת שפגשה את בבואתה במראה, היא ראתה את עיניה. הניצוץ הירוק שבהן התעמעם זה מכבר בשל מודעות שכל הנראה לא תימצא בעיניה של נערה צעירה, מודעות שהגנה עליה טוב יותר משערוריות מכפי שיוכל לעשות מראה חיצוני שנחלש. באמת, הדבר האחרון שרצתה היה להיכנס שוב לצרות עם גבר.

פרק 2

וסטמינסטר, אוקטובר

"עכשיו, אמרה לידי לוסי, "לטובת החברות החדשות שבינינו, נזכיר שיש שלושה כללים לחלוקת עלונים לג'נטלמנים. הראשון: עלינו לזהות גבר בעל השפעה. השני: עלינו לגשת אליו בצורה נחרצת, אבל בחיוך. השלישי: עלינו לזכור שהוא מסוגל להריח את הפחד שלך, אבל בדרך כלל הוא מפחד ממך אף יותר." "כמו כלבים, הפטירה אנאבל."

מבטה האפור החריף של הגבירה נדד אליה. "ובכן, כן." ניכר שזו ניחנה באוזניים חדות, עובדה שמוטב יהיה אם תזכור. אנאבל הצמידה את קצות השכמייה שלה לחזה באגרוף קפוץ. הצמר המחוספס לא הציע הגנה ממשית מפני צינת הערפל הלונדוני שצף על פני כיכר הפרלמנט, ודאי לא מפני המבטים החותכים של העוברים והשבים. הפרלמנט היה סגור לתקופת הפגרה, אבל עדיין נותרו די ג'נטלמנים שהסתובבו ברחבי וסטמינסטר, מתדיינים על החוקים שמשלו בכולם. בטנה שקעה כשחשבה על פנייה לגבר מעין זה. אף אישה הגונה לא תפנה לזר ברחוב, לא כל שכן בעודה מחלקת עלונים שהכריזו בעזות מצח כי חוק רכושן של נשים נשואות הופך כל רעיה לשפחה!

מובן שהייתה אמת מסוימת בכותרת הזו – לפי חוק הרכוש, אישה בעלת אמצעים מאבדת את כל רכושה לטובת בעלה ביום כלולותיה... ובכל זאת, בהתחשב במבטים המסתייגים ששיפרו את קבוצתן הקטנה, היא ניסתה לאחוז בעלונים בדיסקרטיות. מאמציה נהרסו כהרף עין ברגע שליידיו לוס, מזכירת האגודה הלאומית לזכויות הצבעה לנשים, פתחה את פיה כדי לשאת נאום סוחף. הגבירה הייתה יצור בעל מראה שמימי ומתעתע, שברירית כבובת חרסין, בעלת שיער בלונדיני חלק ובהיר ופנים עדינות שצורתן לב, אבל קולה רעם ונישא כצופר ערפל על פני הכיכר כשפיקדה על שליחותיה.

כיצד נכפתה הנוכחות על הנשים האלו? הן הצטופפו כמו עדר כבשים בעת סופה, ללא ספק מייחלות להיות במקום אחר, והיא הייתה מוכנה להמר על השכמייה שלה שאף אחת מהן אינה זקוקה לעזרה במימון מטעם ועדת המלגות. הבחורה אדומת השיער שעמדה לצידה נראתה חסרת ייחוד למדי עם עיניה החומות העגולות ואפה המזדקר, ורודה מהקור, אבל הודות לרשת הרכילות של אוקספורד, היא ידעה מי הצעירה: העלמה הארייט גרינפילד, בתו של טייקון הבנקאות המשפיע ביותר בבריטניה. ג'ולין גרינפילד רבי-הכוח ודאי לא ידע שבתו פועלת למען המטרה. גילברט היה חוטף שבץ לו ידע משהו מכל זה.

העלמה גרינפילד החזיקה בכוח בעלונים, כאילו חששה שהם עלולים לנשוק את ידה. "לזהות, לגשת ולחייך", מלמלה. "זה די פשוט."

לא ממש. עם הצווארונים המעומלנים שלהם והמגבעות הגבוהות המשוכות מטה, כל הגברים שחלפו על פניהן במהירות היו בבחינת מבצרים.

הבחורה נשאה את עיניה ומבטיהן נלכדו זה בזה. עדיף לחייך אליה בנימוס ולהסב את המבט.

"את העלמה ארצ'ר, נכון? הסטודנטית עם המלגה?"

העלמה גרינפילד הציצה בה מעל מעיל הפרווה הסגול שלה. כמובן. רשת הרכילות האוקספורדית היא דו-כיוונית.

"האחת והיחידה, העלמה," היא אמרה ותהתה מה תראה במבטה, רחמים או בוז?

אלא שענינה של העלמה גרינפילד אורו בסקרנות. "את בטח נורא חכמה אם זכית במלגה."
"וואו, תודה רבה," אמרה אנאבל באיטיות. "בעצם, אני פשוט משכילה נוראות."

העלמה גרינפילד צחקקה ונשמעה צעירה מאוד. "אני הארייט גרינפילד," היא אמרה והושיטה יד עטוית כפפה. "האם זו פגישת הסופרג'יסטיות הראשונה שלך?"

ליידי לוסי נראתה שקועה מדי בנאומה המתמשך על אודות צדק וג'ון סטיוארט מיל,* מכדי להבחין בכך שניהלו ביניהן שיחה. ובכל זאת, אנאבל הנמיכה את קולה לכדי לחישה. "כן, זו הפגישה הראשונה שלי."

"אה, מקסים – גם שלי," אמרה העלמה גרינפילד. "אני מקווה כל כך שזה יתאים לי. אני חייבת להגיד שהרבה יותר קשה למצוא מטרה נאותה ממה שנדרמה, נכון?"

אנאבל הקדירה פנים. "קשה למצוא... מטרה נאותה?"
"כן, את לא חושבת שלכולם צריכה להיות מטרה נאותה? רציתי להצטרף לאגודת הנשים למען שיקום בתי הכלא, אבל אמא לא הרשתה לי. אז ניסיתי את החברה המלכותית לגננות, אבל זה לא התאים."
"צר לי לשמוע."

"זה תהליך." העלמה גרינפילד לא נראתה מוטרדת. "יש לי תחושה שהאגודה לזכויות נשים היא מטרה נאותה, אף שאני חייבת לומר שעצם הרעיון לגשת לג'נטלמן ו –

"האם יש בעיה, העלמה גרינפילד?"
הקול הצליף כמו ירייה וגרם לשתייהן למצמץ. אלוהים. ליידי לוסי לטשה בהן מבט והצמידה אגרוף קפוץ לאגנה.

---

* חבר פרלמנט ואחד מהתומכים הראשונים של תנועת הסופרג'יסטיות בפרלמנט.

העלמה גרינפילד השפילה את ראשה. "ל-לא."
 "לא? הייתה לי תחושה שאת מנהלת דיון כלשהו."
 העלמה גרינפילד השמיעה חריקה לא מחייבת. לידי לוסי
 נודעה כמי שאינה לוקחת שבויים. נפוצו שמועות שהיא לבדה
 גרמה לתקרית דיפלומטית שהיו מעורבים בה שגריר ספרד ומזלג
 כסף...

"היינו קצת מודאגות, בהתחשב בכך שאנחנו חדשות בזה," אמרה
 אנאבל ומבטה הקשה של לידי לוסי עבר לשפד אותה ללא שהות.
 אלוהים שבשמיים. מזכירת הארגון לא הייתה אישה שהסוותה את
 מצבי רוחה בחיוכים מסוכרים. בעוד נשים אחרות השלימו עם מעמדן
 כקרני שמש ביתיות, זו ביקשה להיות סופת רעמים.
 הגבירה, במפתיע, קיבלה את דבריה בניד ראש קצר. "אל דאגה,"
 היא אמרה. "אני מרשה לכן לעבוד יחד."

העלמה גרינפילד התעשתה כהרף עין. אנאבל חשפה את שיניה
 בחיוך. היא תהיה מופתעת מאוד אם יצליחו לשדל ולו גבר אחד
 באמצעות מאמצייהן המשותפים.

היא הובילה את הצעירה, בביטחון שלא הרגישה, לעבר תחנת
 כרכרות להשכרה שהמתה אנשים ועמדה בה צחנת סוסים.
 "לזהות, לגשת, לחייך," העלמה גרינפילד חזרה. "את חושבת
 שניתן לבצע את זה תוך שמירה על פרופיל נמוך, העלמה ארצ'ר?
 את מבינה, אבא שלי... אני לא משוכנעת שהוא מודע לכך שפעילות
 למען מטרה כלשהי היא עניין פומבי שכזה."

אנאבל סקרה במבטה הנוקב את הכיכר. הן היו בלב ליבה של
 לונדון, בצילו של הביג-בן, מוקפות באנשים שוודאי ניהלו עסקים
 כאלו ואחרים עם אביה של העלמה גרינפילד. כדי לשמור על פרופיל
 נמוך יהיה עליהן להישאר באוקספורד. יהיה הרבה יותר נחמד
 להישאר באוקספורד. ג'נטלמן שהתקרב לכרכרות האט, בהה בה ואז
 שפתו התעקלו כאילו דרך על משהו לא נעים. סופרג'יסטית אחרת,
 שעמדה במרחק לא רב מהן, זכתה ליחס לא הרבה יותר טוב – גברים
 הדפו אותה מעליהם בבזז תוך נפנוף ידיים ג'נטלמני. משהו בידיים

הבזות שלהם גרם לרגש אצור זה זמן רב להתעורר עמוק בכטנה, והוא צרב בגרונה כמו חומצה. זעם.

"זה לא שאבא שלי מתנגד לזכויות נשים כשלעצמן – הו", העלמה גרינפילד התנשפה. היא נדרכה ותשומת ליבה התמקדה במשהו מעבר לכתפה של אנאבל. היא הסתובבה.

ליד הכניסה לפרלמנט הופיעה קבוצה של שלושה גברים כאילו הגיחה מתוך הערפל. הם התקרבו אל תחנת הכרכרות, ממהרים ונחרצים כמו רכבת קיטור.

מודעות לא נעימה עקצצה במורד עמוד שדרתה.

הגבר משמאל נראה כמו בריון, רם ונישא, בגדיו המעודנים צרים למידותיו. הגבר באמצע היה ג'נטלמן, פניו הקודרות ממוסגרות בפאות לחיים גדולות. השלישי... הגבר השלישי היה זה שחיפשו: גבר בעל השפעה. כובעו נטה בזווית נמוכה, מסתיר למחצה את פניו, והמעיל העליון המחויט לעילא שלו שרטט כתפיים ישרות של אתלט, ולא רפיון ורישול של בן אצולה. אבל הוא נע באותו ביטחון כובש ושקט שהבהיר שהוא יודע שהוא בעליה של הקרקע שעליה הוא דורך.

הוא נשא את מבטו כאילו חש שעיניה נעוצות בו.

היא קפאה במקומה.

עיניו היו מרהיבות, צלולות כקרח ובוהקות בתבונה, תבונה חודרת וצוננת שתחדור היישר לליבם של דברים, תעריך, תבטל, תשמיד.

ולפתע הרגישה שקופה ושברירית כזכוכית.

מבטה נדד ממנו, ליבה דוהר. היא הכירה את הטיפוס. היא בילתה שנים בתחושת טינה כלפי סוג כזה של גבר, סוג שהיה לו ביטחון שניטע בעצמותיו, שנטף ייחוס באופן שבו נשא את עצמו עד אפו הישר והאצילי. הוא גרם לאנשים להיבהל ממנו במבט מכוון היטב.

לפתע נראה לה חשוב שלא להירתע מהגבר הזה.

הן רוצות שגברים בעלי השפעה ישמעו מה יש להן לומר? מעולה, היא השלימה זה עתה את הצעד הראשון: לזהות את הג'נטלמן. הצעד השני: לגשת אליו בצורה נחרצת... אצבעותיה התהדקו סביב העלונים כשרגליה הוליכו אותה קדימה, היישר למסלול הליכתו.

עיניו הבהירות הוצרו.

חייכי.

הדיפה בכתפה הזיזה אותה הצידה. "פני דרך, גבירת!" הבריון. היא שכחה את דבר קיומו; עכשיו הוא גרם לה למעוד, ולרגע נורא אחד העולם הסתחרר סביבה. יד איתנה נסגרה סביב החלק העליון של זרועה וייצבה אותה. מבטה נע מעלה והתנגש במבט צונן. אלף אלפי עזאזל. זה האציל בכבודו ובעצמו.

ולכל השדים והרוחות, הגבר הזה היה הרבה מעבר למה שכיוונו אליו. לא היה בו גרם של רכות, לא היה רמז לסדק בשריון שלו. הוא היה מגולח למשעי, השיער הבלונדיני-נורדי שלו היה קצוץ מאוד בצדעיים; למעשה, הכול בו היה נקי לגמרי, ישר ויעיל: האף הבולט, הגבות החותכות, קו הלסת המוצק. הוא היה קרחון מלוטש ובלתי חדיר.

בטנה התהפכה בצורה חולנית.

היא עמדה פנים אל פנים עם אחד הזנים הנדירים ביותר: גבר בלתי ניתן לאילוף.

מוטב תעשה אם תברח.

רגליה היו נטועות במקומן. היא לא הייתה יכולה להפסיק לנעוץ בו מבט. העיניים האלו. עולם של עוצמה מרוסנת הזדהרה במעמקים הקרים שלהן בזמן שהביטו בה, משכו אותה פנימה, עד שהמודעות רחשה ביניהם וזוהרת וטורדנית כמו זרם חשמלי.

הגבר פישק את שפתיו. הוא שמט את מבטו אל שפתיה. הבזק של להט האיר בעיניו, ואז נעלם כמו ברק.

טוב. יהיה מעמדם אשר יהיה בעולם, כולם אהבו את פיה.

היא אילצה את עצמה להרים את ידה המחזיקה בעלונים והניחה אותה ממש מתחת לאפו. "תיקון חוק רכוש הנשים הנשואות, אדוני?"

עיניו, אם זה אפשרי בכלל, נעשו קפואות אף יותר. "את משחקת משחק מסוכן, העלמה."

קולו קר ואדנותי כמו נוכחותו.

הייתה לו השפעה מלהיטה על דמה; לא מרגיעה.

"עם כל הכבוד, הסיכון להידחף על ידי ג'נטלמן לאור יום די נמוכה," היא אמרה. "אתה מוכן לשחרר אותי עכשיו, בבקשה?" מבטו נע אל ידו הימנית. שעדיין הקיפה את זרועה. פניו נפלו.

וברגע הבא, היא הייתה משוחררת.

השאון וההמולה מכיכר הפרלמנט הגיעו שוב לאוזניה, רועשים באופן לא טבעי.

לחץ האצבעות החזקות סביב זרועה נותר כמו רגע של זוהר לאחר שכבה האור.

הוא כבר פנה לחלוף מעליה, מבטו נעוץ לפניו, שני בני לווייתו דולקים אחריו.

היא בלעה את רוקה ומצאה שפיה חרב. שפתיה עקצצו כאילו נגע בהן בקצה אצבעו.

יד קטנה עטוית כפפה נגעה בשרוולה והיא קפצה ממקומה. עיניה החומות של העלמה גרינפילד היו רחבות מדאגה ו... יראת כבוד. "העלמה. את בסדר?"

"כן." לא. לחייה בערו כאילו נפלה ופגעה בחוטמה באבני המדרכה הלחות. היא החליקה יד רועדת על חצאיותיה. "ובכן," אמרה בעליצות מזויפת, "אני מניחה שהג'נטלמנים לא גילו עניין."

מזוית עינה היא התבוננה באציל הקרח ועדת שליחיו נכנסים לתוך כרכרה גדולה. וביתיים, העלמה גרינפילד בחנה אותה בזוירות סמויה, ודאי מנסה לקבוע בנימוס אם היא קצת מטושטשת. היא לא הייתה, אבל גם לא אפשר היה להתכחש לכך שהיא פעלה מתוך דחף.

אלוהים יהיה בעזרה. היא לא התנהגה בצורה אימפולסיבית כזו זמן רב כל כך.

"את יודעת מי זה היה?" שאלה העלמה גרינפילד.
אנאבל נענעה בראשה לאות שלילה.

"זה היה," אמרה הצעירה, "הדוכס ממונטגומרי."
דוכס. כמה הולם שהגבר הראשון שניסתה לשכנע התגלה כדוכס,
דרגה אחת פחות מנסיך...

זוג עקבים נקש במהירות מאחוריהן; ליידי לואי התקרבה, נמרצת
כספינת קרב קטנה. "האם זה מי שאני חושבת שזה?" היא תבעה
לדעת. "האם ניסית לפנות לדוכס מונטגומרי?"

אנאבל הזדקפה. "לא ידעתי שהוא אינו נכלל במאמצים שלנו."
"הוא לא. פשוט אף אחת לא ניסתה להתקרב אליו בעבר." הגבירה
הסתה את ראשה ובחנה את אנאבל מכף רגל ועד ראש. "אני לא
מצליחה להחליט אם את אחת הנשים האמיצות או הטיפשות ביותר
שגייסתי בזמן האחרון."

"לא ידעתי מי הוא," אמרה אנאבל. "הוא פשוט נראה כמו גבר
בעל השפעה."

"טוב, בזה את צודקת," ליידי לואי אמרה. "הוא אחד הגברים
המשפיעים ביותר במדינה."
"אז לא יהיה כדאי לדבר איתו?"

"ראית אותו? זהו גבר שהתגרש מאשתו אחרי פחות משנת
נישואים, לא החזיר לה את הנדוניה שלה, והעלים אותה. אנחנו יכולות
להניח בבטחה שהוא יעד בלתי ניתן לכיבוש כשמדובר בזכויות נשים,
ושעדיף לא לבזוז את המשאבים המוגבלים שלנו עליו."

"גירושים?" נכון שמוצאה היה מעיירה קטנה כצ'ורליווד, אבל
אפילו היא ידעה שכני אצולה אינם מתגרשים. עם זאת, דומה שלא
הצליחה להניח לכך. "האם דעתו של הדוכס תשפיע על גברים אחרים
בעלי השפעה?"

ליידי לואי נחרה באופן שאינו נאה לגבירה. "אם ירצה, הוא יוכל
להשפיע על תוצאות הבחירות הקרבות."

"כלומר, אם דעתו עלינו לא תהיה נוחה, לא משנה בכלל כמה אחרים נוכל לגייס למען המטרה שלנו, לא?"
"ייתכן". קמט הקדיר את מצחה של ליירי לוסי. "אבל אין לכך משמעות. הצבא שלנו אינו ערוך למתקפה על מבצר מעין זה."
"אם כן, מה דעתך על מצור?" שאלה אנאבל, "או מלחמה שתיעשה בתחבולה, כמו סוס עץ גדול?"

שני זוגות עיניים מצומצמות הביטו בה.
אוי, נפלא, היא הביעה את מחשבותיה בקול. הרחיפה שספגה מהגבר ההוא כנראה ערערה אותה יותר מכפי שחשבה.
"טוב, זה דווקא נשמע לי לא רע," אמרה ליירי לוסי באיטיות. "אנחנו צריכות להכניס את מונטגומרי לאג'נדה שלנו, לישיבה של השבוע הבא." היא חייכה והושיטה את ידה. "תקראי לי לוסי. גם את, העלמה גרינפילד. ואנא, סלחו לי, אני חושבת שאני רואה שם את לורד צ'ילטרן."

הן צפו בה כשזינקה אל תוך הערפל, צעיפה האדום מסתחרר מאחוריה כמו דגל. כשהעלמה גרינפילד הסתובבה שוב אל אנאבל, הבעתה הייתה רצינית. "הצלת אותי מנשכנותה של לוסי לפני כולם מוקדם יותר. תקראי לי האטי, בבקשה."

זה נשמע קצת לא במקום, היערר רשמיות שכזה כלפי ליירי, ועכשיו כלפי יורשת. אנאבל נשמה עמוק. אלה הם חייה החדשים; היא סטודנטית, פונה לרוכסים, לוחצת את ידיהן של בנות עשירות כקורח במעילי פרווה סגולים. נדמה שדרך הפעולה הטובה ביותר תהיה להעמיד פנים ששום דבר אינו חדש לה.

"העונג כולו שלי," היא אמרה. "וסלחי לי שלא שמרתי על פרופיל נמוך מוקדם יותר."

צחוקה של האטי צף בעליצות על פני הכיכר, מושך מבטים המומים לא פחות מהעלונים שלהן.

הן כשלו במשימתן לגייס למטרתן אפילו גבר אחד בעל השפעה. ובעודה עסוקה במלאכתה בלב חצוי, המשיכה אנאבל לשלוח מבטים לכיוון שבו נעלמה הכרכרה שלקחה את הרוכס.

פרק 3

כשהמלכה מבקשת להיפגש, אפילו דוכס חייב להיענות לה. גם כאשר אין עוררין על כך שהדוכס המסוים ידוע לשמצה כמי שעסוק בניהול הדוכסות העתיקה ביותר בממלכה, ומעדיף להתרחק מההמון הסואן של לונדון. איש אינו מסרב למלכה, וסבסטיאן דוורו, הדוכס התשעה-עשר ממונטגומרי, ידע שהוא אינו יוצא מכלל זה. חובתו של אדם להכיר במגבלותיו. פירוש הדבר שהוא יכול להקשיב להן או להתעלם מהן לפי המצב הנדרש.

הוא ניווט במסדרונות ארמון בקינגהאם בצעדים ארוכים, מובל ביעילות על ידי המשרת המלכותי שלפניו. המזכיר למבטון וקצין המשמר של למבטון קרטעו, כתמיד, במקום כלשהו הרחק מאחור. מה היא רוצה?

כשהמלכה זימנה אותו אליה בפעם האחרונה בהתראה קצרה כזו, הוא יצא מחדריה כשבירו ההוראה לסיים את מלחמת הסחר עם האימפריה העות'מאנית. הוראה זו הפכה את שגרת חייו לגיהינום, והוא עדיין התמודד עם ההשלכות של הפיגור בטיפול בניירת שלו. הוא היה מעדיף שהיא תטיל עליו עכשיו משימה גדולה עוד יותר – משימה כה עצומה עד שהיא תאפשר לו לבקש דבר-מה בתמורה. הוא הושיט את כובעו ומעילו העליון לאחד המשרתים שניצבו במסדרון המוביל אל הדירה המלכותית.

"אתה," הוא אמר לקצין המשמר של למבטון.

"הוד מעלתך?"

"לא היה כל צורך לדחוף את האישה."

גבותיו הסבוכות של הקצין התכווצו. "זו בכיכר?"

"כן. או שתקפת אחרות היום?"

"אה – לא, הוד מעלתך."

סבסטיאן הנהן. "אם אשמע אי-פעם שהנחת יד על אישה שוב,

אתה לא תעבוד כאן יותר."

הקצין לא היה עובד שלו, אבל היה בכוחו של סבסטיאן להביא

לפיטוריו של כל מי שהיה רוצה. כתמים אדומים הופיעו על צווארו

של האישה. הוא קד. "כרצונך, הוד מעלתך."

עגה של האיסט-אנד, ונכנע בקלות כזו? המצב כנראה באמת קשה

כאשר גם בארמון מתקשים למצוא עובדים ראויים.

הדלתות הגדולות נפתחו לצדדים וחשפו את המשרת ואת הקירות

המחופים זהב בתוך האולם.

"הוד מעלתך, סר למבטון." המשרת קד עמוקות כשנסוג. "הוד

מלכותה תקבל את פניכם עכשיו."

המלכה הגוצה קמה מהכורסה שעליה ישבה ברשרוש חצאיות

שחורות מעומלנות.

"מונטגומרי." היא החלה לצעוד לעברו, יד עמוסה בטבעות

מושטת לפנים. "אני שמחה לראותך."

שפתיה המורמות היו עדות לכך. היא הייתה במצב רוח טוב. לעת

עתה.

"סר למבטון" – היא נפנתה לעבר מזכירה – "אני מקווה שמסעך

עבר ללא אירועים מיוחדים?"

למבטון הניד בראשו. "כמעט, גבירתי. הותקפנו על ידי פמיניסטית

בכיכר הפרלמנט."

זוויות פיה נטו כלפי מטה באחת. "לאן הגענו."

"היא תקפה ישירות את הרוכס."

"איזו עזות מצח!"

"יצאתי בלא פגע, גבירתי, " אמר סבסטיאן באירוניה.
 "הפעם, " אמרה המלכה. "הפעם. כן, צריך להצליף בהן טוב-טוב.
 דרישות מרושעות שאינן כדרך הטבע! ומי יסבול אם הן יצליחו?
 הנשים עצמן. אף ג'נטלמן שפוי בדעתו לא יהיה מוכן להגן על יצורים
 מטורפים כאלה אם יעלה הצורך. תגיד לי, מונטגומרי, " תבעה, " האם
 היא נראתה גברית?"

גברית? לאישה היו השפתיים הרכות והמזמינות ביותר שראה
 מעודו בצד הזה של התעלה. גבר יכול בקלות ללכת לאיבוד בתענוגות
 שיוכל לזמן לו פה כמו שלה. אבל מה שהיה מדהים עוד יותר הייתה
 העובדה שהיא הישירה אליו את מבטה. עיניים ירוקות, מלוכסנות
 מעט. חיוכה לא הגיע אליהן.

הוא הניד בראשו לאות שלילה. "היא נראתה לי כמו נקבה,
 גבירתי."

"מה אתה אומר. " המלכה לא נראתה כמי שמתרשמת מדבריו.
 "אתה יודע מה קורה כשמכניסים לפשוטי עם רעיונות גדולים לראש?
 כאוס. כאוס קורה. ממש כמו בצרפת. " היא כמעט הסתחררה על
 עקביה. "עם זאת, אלו הדאגות שיביא עימו המחור, " אמרה. "היום יש
 לנו עניינים דוחקים יותר."

סבסטיאן נדרך. המילה דוחקים נשמעה מבטיחה. היא מחזיקה
 דבר-מה ששייך לו; למעשה, אחיינה מחזיק בו, והוא יקבלו בחזרה אם
 יציע לה דבר-מה שבו תחשוק נפשה עוד יותר. בשש-עשרה שנותיו
 במונטגומרי, מעולם לא נתקל בדבר מעין זה. הוא הבין. קל לשלוט
 בדוכס, גם כשמדובר בדוכס הממלא את חובותיו, כאשר מחזיקים
 במושב משפחתו בן שמונה מאות השנים כמו בקלף מיקוח.

המלכה התיישבה בחזרה בכורסתה בכובד כה רב, עד כי ניתן היה
 לדמיין שמדובר בכס מלכותה.

"אתה טיפוס מסוג נדיר, מונטגומרי, " פתחה. "אתה אומר, אתה
 מחליט, אתה מוציא לפועל בצורה יעילה ביותר ובצורה צנועה באופן
 בלתי רגיל. " היא שרטטה באצבעה את הצלב משוכן היהלומים שהיה
 תלוי על צווארה. "ואני מעריצה צניעות."

הוא נד בראשו בצנעה כשלמעשה לא היה צנוע כלל. הוא עשה דברים מתוך מתינון ואיפוק מפני שבדרך זו הם הניבו תוצאות, אבל היא לא הייתה הראשונה שטעתה וקראה אותו לא נכון בעניין זה. ואז היא אמרה: "אני רוצה שתהיה היועץ האסטרטגי הראשי לקראת מסע הבחירות של המפלגה הטורית."

החינוך כרוכס אפשר לו לשמור על הבעת פנים חתומה לגמרי, אבל מוחו עצר בחריקת בלמים. "לקראת הבחירות הקרובות?" המלכה הקדירה פנים. "כן. משהו השתבש לגמרי. המפלגה הליברלית התחילה להוביל באופן מפתיע."

לא מפתיע כל כך, אם מסתכלים על המדינה דרך משקפיים מפוכחים ומציאותיים, ולא דרך משקפי האידיאולוגיה המפלגתית הצבועים-זרוד של דִּיזוראלי. אבל למלכה הייתה חולשה בכל הנוגע לראש הממשלה, מיושן ככל שהיה, ועכשיו היא מבקשת ממנו, מסבסטיאן, שיעזור לאיש הזה להישאר בשלטון?

שעון הקוקייה הגרמני, שעמד על כרכוב האח, תקתק את השניות החשובות שחלפו שעה שהוא בחן את העובדות. הבחירות יתקיימו במרץ, בעוד קצת יותר מחמישה חודשים. לא הרבה זמן כדי להפוך את היוצרות, לא כאשר מדובר בעשרה נכסים, בשינוי מדיניות ובהשתלטות על אח פרוע. השאלה הייתה, עד כמה היא רוצה שהוא אישית יטפל במהפך? רוצה עד מאוד. הוא היה אחד היועצים המהימנים ביותר שלה בהיותו בן שלושים וחמש בלבד, מפני שהוא הצטיין במה שעשה.

הוא נעץ את עיניו בעיניה. "לכבוד הוא לי, אבל אני לא פוליטיקאי, גבירתי."

היא התאבנה. "השאר אותנו לבד, למבטון, ציוותה. הזעף על פניה העמיק ברגע שהדלת נקשה בהיסגרה. "אתה פוליטיקאי בכל דבר מלבד בשם, ואף אחד לא יערער על מנהיגותך," היא אמרה. "לעשייה הציבורית שלך יש מוניטין של הצלחה." "אני עסוק כרגע מכדי לעשות צדק עם המטלה שלך, גבירתי." "מצער," היא אמרה בקרירות וכשהוא לא ענה הוסיפה, "בבקשה, האם יש משהו שיאפשר לך לשנות את סדר העדיפויות שלך?"

היא לא שאלה, אלא למעשה אתגרה אותו להעלות תביעות בפני מלכת אנגליה.

מבטו לא זע. "אני מבלה זמן רב בניסיון לשכנע את הרטפורד למכור לי בחזרה את טירת מונטגומרי", אמר. "אם מישהו יצליח לשכנע אותו להחזיר לי את הבית, אני אהיה פנוי ליעץ לטורים." עיניה הצטמצמו. "למכור לך בחזרה את הטירה? ואילו אנחנו האמנו שהיא מעולם לא נרכשה כראוי מלכתחילה." כף רגלה הקטנה הקישה ברצפה מתחת לחצאיות הבלתי־חדירות שלה. "תזכיר לנו, מונטגומרי, כיצד מושב המשפחה שלך עבר לבעלותו של האחייך שלי?"

הוא הניח שזה הגיע לו. "אבי איבד אותו למרקיז במשחק קלפים, גבירתי."

גבותיה של המלכה התרוממו בהפתעה מעושה. "אה. נכון. אתה רואה, דומה שראוי היה שהטירה תעבור לידי, אם הייתה כה שולית בעיניו של אביך עד כי הימר עליה במשחק קלפים, אינך מסכים?" "ללא ספק," אמר, "עם זאת, אינני אבי."

הנקישות טאפ־טאפ־טאפ של כף רגלה פסקו. הדממה שהשתררה בחדר התפקעה ממתח אישי מוזר. היא עקבה אחריו במשך שנים כשניסה לאחות את שברי מורשתו המשפחתית, מעולם לא עמדה בדרכו, מעולם גם לא עזרה לו. מלבד פעם אחת, כך חשד, כאשר הוא ביקש להיפטר מרעייתו כך ובאופן מפתיע – הדברים הסתדרו.

"אכן, אינך," היא אמרה. "ולכן אני רוצה שתיקח על עצמך את מסע הבחירות." "גבירתי –"

היא הרימה את ידה. "טוב ויפה. הרטפורד יגיש לך הצעה אחרי הבחירות."

שריריו נדרכו כאילו נחבט בקרקע, והקשו על נשימתו הבאה. "האם תוצאת הבחירות היא תנאי להצעה?" הוא הצליח לפלוט. יש להבהיר את הדברים הללו מראש. היא הזעיפה פנים. "בהחלט כן. ההחלטה הסופית לגבי הניצחון

נתונה בידי כוח עליון, אבל האם זו לא תהיה ההוכחה שאנחנו צריכים שהטירה אכן נועדה לחזור ל"דיך"? מחשבותי כבר דהרו הרחק קדימה כשקם ועשה את דרכו לעבר הדלתות, מארגן את לוח הזמנים שלו לקראת החודשים הבאים... "הרוכס".

הוא הסתובב לאיטו.

המלכה התרווחה בכיסאה, בעיניה הכחולות ניצוץ מרושע. "כדי שמסע הבחירות הזה יצליח, היא אמרה, "ההתנהגות שלך צריכה להיות ללא דופי".

הוא כבש את רצונו להזעיף פנים. ההתנהגות שלו הייתה ללא דופי, לא נמצא פגם בשום דבר שעשה, עד שאפילו גירושים לא הצליחו להשחית את מעמדו הרם.

"נפוצו שמועות שאתה הופך לתימהוני, אמרה, "אבל תימהונות אינה הולמת גבר שעוד לא מלאו לו ארבעים, אינך מסכים?" "אני מסכים –"

"עם זאת, אינך מראה עוד את פניך במסיכות. אינך מארח אנשים לארוחות ערב, אינך מתרועע עם אנשים, בזמן שידוע היטב שבעסקי הפוליטיקה בוחשים תוך כדי משתה טוב. ובשנה שעברה לא נערכה מסיבה בראש השנה, וגם לא בשנה שלפניה." ובשנה שלפניה, רק מפני שהייתה דוכסית שארגנה את העסק כולו.

הוא חרק שיניים. לא אפשר היה לטעות בכיוונה של השיחה. "כשהייתי נערה, מסיבת השנה החדשה בבית מונטגומרי הייתה מפורסמת ברחבי היבשת, "המשיכה המלכה. "סבך ערך תצוגת זיקוקי דינור נפלאה ביותר. אמת, אז כל זה נערך בטירת מונטגומרי, אבל בית קלרמונט אמור להספיק."

"את מבקשת שאערוך מסיבה בערב ראש השנה." קולו היה יבש כאבק.

היא מחאה כפיים בקצב עולץ. "אכן, בהחלט. אתה מאחר במשלוח ההזמנות, כמובן, אבל אנשים ישנו את התוכניות שלהם. אף אחד לא

ירצה שייווצר הרושם שלא הוזמן לאירוע של השנה. אז בצע את חובתך, דוכס. תארח מסיבה. תשמח אנשים."

תשמח אנשים. המילים הסתחררו סביבו בלעג כשהרכבת דהרה בחזרה לעבר וילטשייר. סבסטיאן הסיט את מבטו מהאופק המחשיך. רמזי סיים זה עתה לסדר לפניו את מחברתו, העט הנובע וסופג הדיו על השולחן הצר וביקש לפרוש לפינת המשרת בקרון. "רמזי, תכין רשימה של כל האנשים שצריך להזמין למסיבת השנה החדשה."

אף שהיה מיומן בתפקידו, המשרת האישי לא הצליח לכבוש את התרחבות עיניו בהפתעה, לפני ששב והשתלט על ארשת פניו. "כן, הוד מעלתך."

"נזדקק לזיקוקי דינור; אל תחסוך בהוצאות."

"הבנתי, הוד מעלתך."

"ונשף," הוסיף סבסטיאן בקול אפל. "אני זקוק לנושא לנשף החורף עד השבוע הבא."

"כמובן, הוד מעלתך." רמזי הכניס את ידו לתוך מקטורנו והוציא תיבת סיגריות דקיקה עשויה כסף. הוא הניח אותה לצד סופג הדיו ונעלם.

סבסטיאן הרים את עטו. פעולת התגמול של המלכה פגעה במטרה. מסיבה בביתו אומנם לא הייתה בבחינת עונש, אך היא ידעה היטב עד כמה מסיבות אלו הכעיסו אותו; ההמונים הרוקעים ברגליהם, הפטפוטים חסרי התוחלת, האוויר הדחוס, הפגיעה בפרטיותו ובעבודתו – ולא הייתה דוכסית שתישא בנטל הארגון וההתרועעות עם האנשים. הוא קפא במקומו. האם זו הייתה כוונתה האמיתית של המלכה, לגרום לו להרגיש בהיעדרה של רעיהו?

הוא הניח את העט והושיט יד לסיגריות. הוא לא נזקק לתזכורת. גבר בגילו צריך לערוג לדוכסית שתנהל את ביתו וללהקה שלמה

של בנים שתתרוצץ בין רגליו. וכל אשת-חברה ידעה זאת היטב. הן השליכו לעברו את בנותיהן הצעירות כל אימת שהואיל להופיע – צעירות בנות שבע-עשרה, כולן להוטות להיות דוכסית מונטגומרי הבאה. כולן פוחדות כל כך מפניו מכדי להביט בו. פיו התעקל בחיוך ציני. הן יצטרכו לשאת הרבה יותר מאשר להביט בו אם יהיו אשתו. מבט ירוק, בלתי קרוא, הבזיק במוחו. האישה מהכיכר. היא הביטה היישר בעיניו. היא ענתה לו. נשים ממכרותיו עוד לא העזו לעשות דבר מעין זה, אבל אישה ממעמד הרבה יותר נמוך כמוה? בלתי נתפס. ועם זאת, 'עיניים ירוקות' העזה. היא נטשה את העדר, היא יצאה מתוך ההמון חסר הפנים שבדרך כלל רק עמד וחייך בפאתי חייו, והתייצבה על מסלול ההליכה שלו... כפרייה יומרנית. ודאי מעורערת. הוא פתח את המחברת שלו, וכשקירב את העט לנייר, הכול נעלם מלבד המשימה שעמדה על הפרק. טירת מונטגומרי. הטירה ניתנה לדוכס הראשון ממונטגומרי תמורת שירותים שהעניק במהלך קרב הייסטינגס, ואביו, הדוכס השמונה-עשר, איבד אותה במשחק קלפים. הוא ישיג אותה בחזרה, גם אם זה יהיה הדבר האחרון שיעשה בחייו.

פרק 4

”נראה שדעתך פזורה, העלמה ארצ'ר.”

מבט חד כתער ננעץ בה מעבר לשוליהם של משקפיים בעלי מסגרת מתכת, ואנאבל הרגישה אדווה של אשמה וחשש גם יחד. בחליפת הטוויד המטולאת שלו, מצחו הגבוה וקוצר רוחו המודגש, פרופסור ג'נקינס היה התגלמות איש האקדמיה המבריק. עוד לא בן ארבעים וכבר נודע כיחיד בתחומו, תחום הלוחמה ביוון העתיקה, כך שאם היה אי-פעם צורך להקדיש תשומת לב למשהו, זה היה בשיעור הבוקר שלו.

היא נשאה את עיניה ביראה אל חברו לעט לשעבר של אביה. ”אני מתנצלת, פרופסור.”

הוא רכן מעל מכתבתו. ”זה בגלל הסריגה הארורה, הלא כן?”

”סליחה?”

”הסריגה,” הוא חזר ובחן במשטמה את גברת פורסיית. ”הקליק-

קליק-קליק... זה מטריף, כמו ברז דולף בלי הפסקה.”

הנקישות מאחורי אנאבל חדלו באחת ומבוכתה של גברת פורסיית מילאה את החדר. אנאבל התפתלה. האישה נפגעה בצדק – אחרי הכול, אנאבל שילמה לה שישה פני לשעה כדי לשבת שם, מאחר שגילברט, תיפח רוחו, צדק בדבר אחד: היא אכן נזקקה לבת-לוויה. כזו שתזכה לאישורו של מפקח הקולג' שלה, לא פחות. סטודנטיות

לא הורשו להיכנס למרכז העיר ללא ליווי, ולא הורשו להימצא לבדן במחיצת הפרופסור. גברת פורסיית – אלמנה, קשישה ולבושה בתחכום, ללא ספק נחשבה אפוטרופסית מהוגנת.

אולם אם רחש הסריגה הטריד את רוחו של ג'נקינס, יצטרך להימצא לה פתרון אחר. אחרי הכול, הוא היה הכי טוב בתחומו. שיעוריו הפכו את הדפים המתפוררים לצוהר רב־משמעות אל העבר; חוכמתו היוצאת מן הכלל הציתה את מוחה. וכדי ללמדה, הוא לקח על עצמו להגיע לכיתה שהוקצתה בידי האוניברסיטה בשביל הסטודנטיות: חדר מעל מאַפּייה ברחוב ליטל קלרנדון, שעמדה בו ערבוביית רהיטים לא תואמים.

מאַפּייה. זה היה לב ליבו של העניין. לא הסריגה הסיחה את הדעת דווקא; אלא ריח הלחם שזה עתה נאפה, ריח שמרים חמים שחלחל דרך הסדקים שבדלת...

עגלה היטלטלה בשאון גדול ברחוב למטה.

הפרופסור סגר את העותק שלו של תוקידידס בחבטה נרגזת. "סיימנו להיום," אמר. "אין לי ספק שעד מחר כבר תהיה לך גרסה מקורית משלך לפרק זה."

מחר? הזוהר החמים של דברי השבח שלו נמוג במהרה – מחר פירושו עוד משמרת לילה לצד שולחנה. הלילות הללו מצטרפים זה לזה במהירות, במהירות רבה יותר מאשר בצ'ורליוד.

היא התבוננה בג'נקינס בסתר כשזה החליק את עטו ומחברתו לתוך תיקו. היא הופתעה לראות כמה צעיר נראה הפרופסור, כאשר אחרי שנים של תכתובת מדעית יבשושית, היא פגשה אותו לבסוף פנים אל פנים. הוא היה גבוה ורזה, פניו חלקות הודות לימים ארוכים שבילה בארכיונים אפולוליים. הוא היה גם תזזיתי; רגע אחד שקוע במחשבות, במשנהו חד כשוט. לא יהיה קל להתנהל איתו.

למטה, במאפּייה, מישהו החל לדפוק בסירי המתכת בהתלהבות גדולה.

ג'נקינס צבט את גשר אפו. "בפעם הבאה, ניפגש במשרדי בסנט ג'ון," אמר.

סנט ג'ון. אחד הקולג'ים העתיקים והעשירים ביותר באוקספורד. אומרים שערכו של אוסף היינות שלו אינו נופל מזה של יהלומי הכתר. "אבל בלי מסרגות, בלי צמר", אמר ג'נקינס, "ברור?"

אנאבל מיהרה במורד סנט גיילס כשגברת פורסיית הזועפת דולקת בעקבותיה. היא הייתה שמחה להתמהמה ולספוג את מראה חומות אבן הגיר המקסימות הממסגרות את הרחוב, אך הן איחרו לפגישת הסופרג'יסטיות. היא עדיין הייתה יכולה להרגיש את האבנים הסחופות של המבנים העתיקים, המפיצות ידע של מאות שנים ואווירה של מסתורין. לפני כמה ימים הציצה מבעד לאחת הדלתות העתיקות בחומה, וראתה את אחד הגנים היפים של הקולג'ים לגברים מעבר לפתח – אי קטן של עצים אקזוטיים ופרחים שאיחרו לפרוח וגומחות כמוסות, חבויות כמו אבני חן בתיבת תכשיטים. יום אחד אולי היא תמצא דרך לחמוק פנימה.

השבוע התאספו הסופרג'יסטיות ברנדולף. האטי ורודתה, בת-לווייתה, שכרו דירות במלון המהודר למשך תקופה ארוכה והציעו בטובן לארח את כולן. חדר המועדון בקולג' שלה, 'ליידי מרגרט הול', התאים לארגון הקטן שלהן, אך המפקחת שלהן, העלמה וורדסוורת', לא הרשתה לנהל פעילות פוליטית בשטחי האוניברסיטה. אני מוכנה לשאת את אופייה של המלגה שלך, היא אמרה לאנאבל במהלך מפגשן הראשון, אבל אני מציעה לך לנצל בתבונה את האמון שנתנה בך האוניברסיטה. אישה מעניינת, העלמה וורדסוורת' – שילמה מכיסה תמורת הלימודים כדי שתהיה לנשים השכלה נאותה, אבל לא ראתה צורך, ויהי מה, לעזור לנשים להשיג את זכות ההצבעה.

"מה בעצם הקבוצה שלכן מנסה להשיג?" העלמה פורסיית שאלה, מתנשפת כקטר. אה, היא נשמעה באופן מפחיד כמו דודה מיי כשאמרה דברים מסוג זה. מה בעצם האחיינן שלי מנסה להשיג כשהוא מכניס

לך לראש את כל ההשכלה הזאת? דודה מיי הפטירה דברים מהסוג הזה יום ביומו, במהלך אותם חודשי חורף ארוכים שבילו יחד בצפון. האם בגלל זה בחרה בגברת פורסיית מתוך קבוצה של בנות־לוויה שאושרו על ידי המפקחת? היא בחנה את האישה בסתר בזווית עינה. היא גם דמתה מעט לדודה מיי, עם משקפיה הקטנים, שנחו על קצה חוטמה...

"אנחנו מבקשות לתקן את חוק הרכוש של נשים נשואות", היא אמרה, "כדי שנשים יוכלו לשמור לעצמן את נכסיהן לאחר הנישואים."

גברת פורסיית הזעיפה פנים. "אבל למה? הרי כל רכושו של הבעל עלי אדמות שייך גם לרעיה?"

"אבל הנכסים לא יהיו רשומים על שמה", אמרה אנאבל בקפידה. "ומאחר שרק אנשים בעלי נכסים הרשומים על שמם זכאים להצביע, אישה חייבת לשמור לעצמה את נכסיה אם ברצונה לקבל את זכות ההצבעה."

גברת פורסיית צקצקה בלשונה. "נעשה לי ברור יותר למה נערה נחמדה כמוך נשארה על המדף. את לא רק משכילה אלא גם פעילה פוליטית רדיקלית. כל התכונות האלו ברעיה אינן מביאות תועלת."

"אמת", אמרה אנאבל, מפני שלא היה טעם להעמיד פנים שהמצב שונה. היא לא תהיה רעיה נוחה לאף גבר שהכירה. כך היה ודאי מרגע שקראה על גברים דוגמת אכילס, אודיסאוס, ג'ייסון; חצאי אלים וגברים שידעו לנווט על פני שבעת הימים. גברים שהיו יכולים לקחת אותה להרפתקה. אולי אביה היה צריך לתת לה לקרוא את "היפיפיה הנרדמת" במקום את האיליאדה והאודיסיאה – ואז חייה היו מתגלגלים אחרת לגמרי.

ברנדולף, הפגישה עמדה להתחיל: לוסי חיפשה משהו בתוך תרמיל לצד דוכן נואמים קטן. תריסר גבירות יצרו חצי סהר סביב האח של האטי. אח שיש ורוד, שמראה גדולה במסגרת מוזהבת נתלתה מעליו, ודאי ריקוע זהב, שיערה כשהושיטה את מעילה למשרתת.

האטי לא הייתה כאן, וכל המושבים היו תפוסים. מלבד חצי מהספה הצרפתית. על המחצית השנייה ישבה אישה צעירה שהייתה עטופה בבגד משובץ ישן ומרופט. אנאבל זיהתה את הבר המשובץ. הבחורה הייתה בכיכר הפרלמנט: לידי קטריונה קמפבל. היא לא הייתה סטודנטית; היא הייתה עוזרתו של אביה, אלסטייר קמפבל, פרופסור באוקספורד, רוזן סקוטי ובעליה של טירה ברמות סקוטלנד. ועתה הגבירה הבהילה אותה כשנפפה לה במבוכה והחליקה מעט הצידה כדי לפנות לה מקום.

לא מעט מבטים חבויים הופנו אליה כשהתקרבה למושב; כן, היא הייתה מודעת לכך ששמלת היום שלה הייתה פשוטה וישנה. בין שמלות המשי המודרניות בעלות המבנה הצר, היא ודאי נראתה כמו שריד מתקופה שזמנה עבר... אבל לא כל כך עתיקה כמו השכמייה המשובצת הזו.

היא התיישבה בזהירות על מושב הקטיפה של הספה.
 "עוד לא נפגשנו, דומתני," אמרה לליידי קמפבל. "קוראים לי אנאבל ארצ'ר."

הגבירה לא נראתה כמו בתו של רוזן: פניה היו חבויות למחצה מאחורי משקפיים עגולים, ושיערה השחור כעורב היה משוך לאחור בפקעת מרושלת. וכמוכן האופן שבו לבשה את השכמייה שלה, ממש כמו שצב לובש את שריונו.
 "אני יודעת מי את," אמרה לליידי קמפבל. "את הבחורה עם המלגה."

האגביות שבה דיברה נמזגה בעגה הסקוטית הרכה שלה.
 רומה שחיוכה של אנאבל עודד אותה, שכן היא שלפה את ידה הימנית מתחת לבר המשובץ. "קוראים לי קטריונה. ראיתי אותך כשפנית לדוכס ממונטגומרי בשבוע שעבר. זה היה אמיץ מאוד מצידך."

אנאבל לחצה את ידה המושטת בהיסח הדעת. מונטגומרי. השם החזיר את המראות כולם – את פניו האריסטוקרטיות היהירות, את העיניים הקרות, את הנחרצות של ידו שלפתה את זרועה... היא לא

התגאתה בזה, אבל המפגש ביניהם העסיק אותה כל כך עד שקראה עליו ברשומות האצולה. כמו כל דוכס ראוי לשמו, אילן היוחסין שלו הגיע עד ויליאם הכובש, שאיתו הגיעו אבותיו לכאן בשנת 1066 כדי לשנות את פניה של בריטניה. משפחתו צברה עוד קרקעות ועושר ככל שהשנים נקפו. הוא הוכתר לדוכס בגיל תשע-עשרה. תשע-עשרה נשמע גיל צעיר מאוד לבעלות על חלקת ארץ משמעותית, אבל בהיזכרה באדנותו האצורה של הדוכס, היא האמינה שבלתי אפשרי שהדוכס היה אי-פעם ילד. אולי הוא הגיח ממקום כלשהו בצורתו הנוכחית, כמו חצי-אל יווני ובלונדיני.

"גבירותיי." לוסי הטיחה ערמת דפים עבה על דוכן הנואמים שלה. מרוצה מכך שזכתה בתשומת הלב של כולן, היא נעצה בהן מבט אפל. "המשימה שלנו קיבלה גוון קשה הרבה יותר. הדוכס ממונטגומרי הוא היועץ החדש של הטורים במסע הבחירות." ובכן, אם מדברים על החמור.

מלמולים נגועים בהלם נשמעו סביב אנאבל. היא הבינה שהיו חברי מפלגה טורים שנטו לטובת מתן זכות בחירה לנשים, אבל רובם התנגדו לכך, ואילו במפלגה הליברלית מעטים בלבד התנגדו לסופרג'יסטיות ורובם היו בעדן. הדוכס יטיל את כל כובד משקלו לטובת המפלגה הלא-נכונה.

לוסי נעמדה מאחורי הדוכן עם ניירותיה. "נסיבות דרסטיות תובעות אמצעים דרסטיים," היא אמרה וחילקה את הדפים, "כך שאני מציעה שניפגש עם חברי הפרלמנט במשרדיהם מעתה ואילך, ושנברר מראש כל מה שאפשר על אודותיהם: מה הם אוהבים, מה הם לא אוהבים, וחשוב מכול – מה החולשות שלהם. ואז נתאים את הגישה שלנו לכל אחד מהם. הוא חושב שהוא מומחה לחוק? נשתמש באפלטון כדי להתדיין איתו. הוא חושב שהילדים שלו יסכלו אם אשתו תקבל זכות הצבעה? נגיד לו שנשים עצמאיות הופכות לאימהות טובות יותר. בקצרה, גבירותיי – דע את האויב."

אנאבל הנהנה. אסטרטגיה ומניפולציה – בדרך כלל זה עובד.

הרף שלוסי הושיטה לה היה מחולק לחלקים שונים: אפיונים כלליים... הצבעות עבר... שערוריות ראויות לציון... סיבות לדאגה. המידע הזה לא היה נפוץ בחוגים שלה. היא תצטרך לעבור על עיתוני רכילויות ורשומות ציבוריות – אבל מתי? העבודה על שיעורי הבית שלה ועל הוראת תלמידים כדי לשלם לגילברט, גם כך כבר מילאה את כל שעות יומה עד הלילה.

דלת חדר המבואה חרקה והאטי נכנסה לחדר בחשאי. היא פגשה את עינה הכעושה של לוסי בחיוך מתנצל קטן והתיישרה לצד אנאבל בעננה של בושם יקר.

"בוקר טוב, קטריונה, אנאבל, " צייצה. "אני מאחרת. מה החמצתי?"
 אנאבל הושיטה לה דף. "אנחנו נרגל אחרי גברים בעלי השפעה."
 "כמה מרגש. אוי, זה יכול להפוך לספר נהדר על רווקים ראויים!"
 נהמה נשמעה מכיוונה של לוסי. "רווקים ראויים? האם הקשבת בכלל במהלך הפגישות שלנו?"
 האטי התנשפה בחלחלה.

"אף גבר אינו ראוי כל עוד את הופכת להיות נחלתו הפרטית ברגע שאת מתחתנת איתו," אמרה לוסי בנימה אפלה.
 "אבל זו האמת, שאימהות אשר היעד היחיד שלהן הוא נישואים יקבלו כאן מידע יקר ערך," העזה לידי מייבל לטעון ממקומה על הספה מנגד.

"אתן יכולות לפעול בכל האמצעים שאתן מוצאות לנכון," התירה לוסי. "רק לא באמצעות נישואים."
 "ומה גורם לך לחשוב שחברי פרלמנט יסכימו לדבר איתנו?"
 שאלה קטריונה.

"הבחירות ייערכו במרץ. פוליטיקאים אוהבים להיראות נגישים בחודשים שלפני יום הבחירות." לוסי סבה אל אנאבל וציפיה ניכרה בפני המלאך שלה. "מה דעתך על הגישה הזו?"
 "הרעיון מצויץ," ענתה אנאבל בכנות.

לוסי חייכה חיוך קטן של שביעות רצון. "את עוררת בי את ההשראה. כשראיתי אותך ניגשת למונטגומרי כאילו הוא בן-תמותה

רגיל, החלטתי לא לחשוש ולהביט בשגרת הפעילות שלנו בעיניים חדשות."

"לא יהיה פשוט לגלות מידע על מונטגומרי," אמרה האטי. "הוא אולי גרוש, וכולנו יודעות שהוא רוצה בחזרה את הטיירה העתיקה שלו. אבל שום דבר מעולם לא נכתב עליו בטורי הרכילות, ואני קוראת את כולם."

לוסי עיקמה את חוטמה. "הוא חביב המלכה, אז העיתונות לא מעיזה לגעת בו. לא, אנחנו זקוקות למהלכים דרסטיים בכל הנוגע למונטגומרי. קטריונה, האם אינך מלמדת את אחיו? לורד דוורו?"

קטריונה הנידה בראשה לאות שלילה. "זה היה בסמסטר הקודם, בהירוגליפים."

"נפלא," אמרה לוסי. "תמצאי תירוץ להיתקל בו ואז להיקלע ל..."

קטריונה נרתעה. "אני? לא סביר."

לוסי צמצמה את עיניה. "למה לא? את כבר מכירה אותו."

"לימדתי אותו הירוגליפים," מלמלה קטריונה, "זה לא בדיוק..."

"...היתקלות והיקלעות," השלימה האטי את המשפט.

"אבל –"

קטריונה רצתה להיבלע בתוך משבצותיה.

"לא משנה," אמרה לוסי בחריפות. "אנאבל תעשה את זה."

אנאבל נשאה את מבטה, המומה וקצת מבוהלת. "אני?"

"אם תואילי."

"אני חוששת שאני לא מוצאת סיבה שתאפשר לי להציג את עצמי

בפני כבוד הלורד."

לוסי נראתה לחוצה לפתע. "את לא זקוקה לסיבה. את היפה ביותר מכולנו. כל שעלייך לעשות הוא להיראות מתרשמת מכל דבר שהוא אומר, ואין ספק שהבחור הצעיר ימהר לחשוף בפנייך את צפונות ליבו לפני שיבין מה הוא עושה."

"אני לא –" פתחה אנאבל אלא שהאטי קטעה אותה בנפנוף יד

עליו.

"אבל את כן," צייצה הבחורה, "יפיפיה, יש לך כזו צדודית מלבבת. בדיוק חשבתי שהייתי שמחה אם תהיי מוכנה לדגמן בשביל ציור הלנה מטרויה שלי. מה דעתך?"

אנאבל מצמצה. "סליחה?"

האטי נופפה לעברה באצבעותיה. "אני לומדת אומנות יפה. אני מציירת. תודה לאל על הכפפות, מפני שאת לא רוצה לראות את הידיים המכוערות שלי, שאין כמותן בכל אנגליה."

לא, לא כמו שתי הידיים המכוערות שלי, חשבה אנאבל. היבלות לא ייעלמו כל עוד אני חיה. "לכבוד הוא לי," היא אמרה, "אבל אני לא אוכל למצוא זמן לדגמן בשביל הציור שלך."

"אני צריכה להגיש אותו רק בסמסטר הבא," אמרה האטי ועיניה העגולות התמלאו תחינה.

לוסי כחכה בגרונה. "פרגרין דוורו," היא אמרה. "תמצאי דרך להגיע אליו."

הנשים החליפו ביניהן מבטים חסרי ודאות.

"אם אנחנו רוצות משהו מלורד דוורו, אנחנו צריכות להציע לו משהו בתמורה," אמרה אנאבל, מצהירה את המובן מאליו.

"נוכל לשלם לו," הציעה האטי לאחר רגע.

אנאבל נענעה בראשה. "כסף לא חסר לו, זה בטוח."

"לגברים צעירים תמיד חסר כסף," אמרה האטי, "אבל את צודקת,

ייתכן שזה לא יספיק כדי לשכנע אותו לרכל על אחיו."

"אולי אנחנו צריכות למצוא דרך להתקרב אל מונטגומרי עצמו."

האטי הזעיפה פנים. "אבל איך? הוא לא יוצר קשר עם אנשים."

השתררה דממה קודרת.

"אני חושבת שיתכן שיש משהו שלורד דוורו עשוי לרצות,

אמרה קטריונה בשקט.

האטי רכנה לעברה. "באמת?"

קטריונה בחנה את ידיה. "אגודת השתייה שלו רוצה את המפתח

למרתף היינות בסנט ג'ון."

האטי התנשפה. "מובן שהוא ירצה בזה."

התרגשות רחשה בעורפה של אנאבל. אגודות השתייה באוקספורד היו תחרותיות באופן שערורייתי, עד כדי כך שהן הגיעו אפילו לאוזניהן המעודנות של הסטודנטיות. אמרו ששיבה בראש שולחן הוללים מבוסמים הייתה שווה יותר מסיום תואר ראשון בהצטיינות, ושהיא הייתה נחשקת כזכייה בתחרות נגד קיימברידג'. לעשירים היו סדרי עדיפויות מוזרים.

"אבל איך נשים את ידינו על המפתח?" היא שאלה.

קטריונה נשאה את עיניה. "הוא מופקד בידי של אבי." אכן. כמרצה בקולג' סנט ג'ון, פרופסור קמפבל מופקד ודאי על סוגים שונים של מפתחות. אנאבל הרגישה שחיוך נדיר מבקש להרחיב את שפתיה. האטי נראתה כחתולה העומדת לפשוט על כלוב של קנריות.

"אוי, אלוהים," אמרה קטריונה. "אני מקווה מאוד שזה יהיה שווה את המאמץ."

השמש כבר שקעה כשאנאבל טיפסה במעלה המדרגות המובילות אל חדרה ב'ליירי מרגרט הול'. בכיתתה היו רק עוד שמונה סטודנטיות, שאחת מהן, כלומר האטי, התגוררה ברנדולף, כך שניתן היה בקלות לשכן אותן בבית הלכנים הצנוע בפרוורי העיר. הבית לא דמה כלל לרנדולף. ובכל זאת, רגש חם הרחיב את ליבה כשעמדה בפתח חדרה הקטן. אורה האפלולי של מנורת הגז הטיל על הכול נוגה זהוב, המיטה הצרה עמדה משמאל, הארון מימין, והיישר לפניו, מתחת לחלון, ניצבה מכתבה רעועה. המכתבה שלה. שם תוכל לשקוע במיתוסים יווניים עתיקי יומין ולפתור חידות בלטינית. המיטה שלה. שם תוכל לנום בגפה, מבלי שרגליו של ילד ישן תבעט בה ומבלי ששמיכתה תיגנב על ידי אחת מבנותיו של גילברט. כל מה שנדרש היה פתק על הדלת, פתק שיבהיר שהיא עסוקה והעולם ייוותר בחוץ ויניח לה לנפשה.

היא חיבקה את גופה בזרועותיה בכל הכוח. איזו מתנה זו, חדר משלך.
היא ניצלה זאת ככל יכולתה; היא הייתה תלמידה חרוצה ומלאת הערכה עד כמה שאפשר.
אבל ראשית... היא נאנחה. ראשית יהיה עליה לעזור לקבוצת הסופרג'יסטיות להסתנן לביתו של הדוכס המשפיע ביותר באנגליה.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן